

Pe urmele pașilor Lui

1 Petru 2.21-23: ... ca să călcați pe urmele Lui:El, care n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui; care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept.

Matei 11.29-30: Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este bun [ușor de purtat] și sarcina Mea este ușoară.

Domnul Isus Hristos este marele subiect al întregii Scripturi, și cu toate acestea fiecare pasaj prezintă aspecte deosebite ale Persoanei și ale lucrării Sale. Versetele de mai sus ne arată într-un chip foarte frumos harul smerit care a caracterizat drumul Său de suferințe ca Om desăvârșit de dependent.

Într-unul din locuri suntem solicitați prin apostolul Petru să călcăm pe urmele Lui; în celălalt loc credincioșii sunt solicitați de Domnul Însuși să învețe de la El. Este bine dacă noi toți luăm seama la solicitare și urmăm invitația plină de îndurare. Ca să putem face aceasta trebuie să întrebăm cu reverență ce sunt urmele pașilor Săi, pe care trebuie să mergem și ce înseamnă să învățăm de la El.

1. Urmele pașilor Săi (1 Petru 2.21-23)

Să ascultăm mai întâi solicitarea apostolului. În istoria lui Petru a fost o zi în care Domnul a spus ucenicului Său restabilit: „Urmează-Mă!” (Ioan 21.19). Acum apostolul dă mai departe fiecăruia din noi aceste cuvinte, când spune: „Călcați pe urmele pașilor Lui”. În creștinătate și chiar și la credincioșii adevărați cuvintele „călcați pe urmele Lui” sunt deseori folosite cu ușurătate și neclaritate. Chiar și oamenii neîntorși la Dumnezeu folosesc aceste cuvinte pentru ei în mod abuziv, ca să sprijine gândul fals, că oamenii care respectă regulile prediciei de pe munte sunt creștini foarte buni și prin aceasta dobândesc mântuirea sufletelor lor. Probabil aceia care vorbesc cu atâta ușurătate, că ei merg pe urmele pașilor Lui, nici măcar nu știu unde pot să găsească în Scriptură această solicitare, și de aceea preferă propria lor interpretare a acestor cuvinte, în loc să afle înțelesul cu care Duhul Sfânt le folosește.

Dacă ne ocupăm cu pasajul în care se întâlnește această solicitare, vom observa imediat din context că aceste cuvinte sunt adresate credincioșilor – acelora despre care apostolul poate spune că ei vor avea ca sfârșit al credinței lor mântuirea sufletelor lor (1 Petru 1.9). Este evident că în acest loc din Scriptură nu este vorba de o solicitare adresată păcătoșilor, de a merge pe urmele pașilor Lui, ca să obțină mântuirea. Fără moartea de jertfă a lui Hristos și fără credința în sângele Lui prețios nu este mântuire pentru un păcătos neputincios. În nici un loc din Scriptură Dumnezeu nu folosește „urmele pașilor Lui” ca înlocuitor pentru *lucrarea Sa*.

Solicitarea de a merge pe urmele pașilor Lui este deci adresată credincioșilor și în afară de aceasta are un înțeles deosebit. Care este acest înțeles, îl putem recunoaște din cei patru pași diferiți, care ne sunt prezentați. Este clar, că multe lucruri, pe care Domnul le-a făcut în viața Sa minunată, noi nu le putem face, și nici nu trebuie să le facem. El a făcut fapte mărețe, chiar și învierea morților; El a vorbit, așa cum nici un alt om nu a vorbit. Noi nu suntem solicitați să-L urmăm pe aceste căi. Cele patru urme ale pașilor Lui, în care noi trebuie să-L urmăm, sunt posibile pentru fiecare credincios, de la cel mai tânăr și până la cel mai în vârstă.

Mai întâi ni se amintește că „El n-a făcut [nici un] păcat”. Știm că El a mers din loc în loc făcând bine; și în aceeași epistolă suntem mereu solicitați să facem „fapte bune” și „binele”. Însă aici solicitarea este formulată negativ: noi trebuie să mergem pe urmele pașilor Lui în sensul că El n-a făcut nici un păcat. Orice s-ar întâmpla, în orice situații am putea ajunge, de orice respingere va trebui să avem parte, orice umilirii vom suferi, orice jigniri va trebui să îndurăm, noi să nu facem nici un păcat. Comparativ, este mai simplu să faci binele ca binefăcător, ca să satisfaci nevoile altora; dar pentru că noi avem încă în noi carnea, uneori este greu să nu faci nici un păcat. Domnul a fost desăvârșit în toate situațiile, și la fel ar trebui să fie și obligația noastră supremă, indiferent în ce situații ne aflăm, să urmăm pe urmele pașilor Lui și să păstrăm Ființa Lui în sensul că nu facem nici un păcat. Este mai bine să suferi nedreptate, decât să păcătuiești, mai bine să lași să ți se ia haina, decât Ființa lui Hristos.

În al doilea rând citim: „nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui”. Oricât de grav L-ar fi ispășit oamenii răi, nici o întrebare, pe care El a pus-o, nici un răspuns, pe care El l-a dat, nici un cuvânt, care a ieșit de pe buzele Lui, nu a fost vreodată însoțit de un suflu de viclenie. Vai, probabil la noi uneori înapoia „cuvintelor de lapte”, care sunt „mai alunecoase decât untdelemnul” (Psalm 55.21), pândesc răutatea și invidia. La El nu erau motive rele ascunse înapoia cuvintelor frumoase. Viclenia pândea dimpotrivă împotriva întrebărilor aparent nevinovate ale fariseilor: „Este permis sau nu să se dea impozit cezarului?”, căci noi citim, că ei s-au sfătuit „cum să-L prindă prin cuvintele Lui” (Matei 22.15-18). Cu carnea în noi este ușor posibil să atragem în cursă prin cuvinte lingușitoare și întrebări aparent nevinovate. Vai, noi ne putem ataca reciproc cu cuvinte, pe care le adresăm lui Dumnezeu în rugăciuni publice. De aceea, cât de bine și de important este să urmăm solicitarea de a merge pe urma pașilor Aceluia în a cărui gură nu s-a găsit vicleșug.

În al treilea rând ni se amintește că Domnul era Acela, „care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința.” În fața învinovățirilor false, a umilirilor și acuzațiilor rău intenționate, El a rămas liniștit. Atunci când înaintea sinedriului iudaic s-a depus mărturie falsă, El „tăcea”. La acuzația adusă de iudei împotriva Lui înaintea lui Pilat, „El nu a răspuns nimic”. Lui Pilat însuși „El nu i-a răspuns nici măcar un singur cuvânt”. Irod disprețuitorul L-a întrebat multe lucruri, „dar El nu i-a răspuns nimic” (Matei 26.63; 27.12+14; Luca 23.9). Cât de bine este, dacă mergem pe urmele pașilor Lui și rămânem liniștiți la cuvintele rău intenționate ale oamenilor, indiferent din ce parte ar veni ele. Alte locuri din Scriptură arată clar că creștinul are voie să „roage”, „să îndemne” și chiar „să pedepsească”, dar niciodată el nu trebuie să batjocorească sau să amenințe.

În al patrulea rând, El S-a încredințat pe Sine Celui care judecă drept. Să nu faci nici un păcat, să nu vorbești cu viclenie și să rămâi liniștit când ți se adresează cuvinte răuvoitoare, toate acestea au un caracter de negare. Ultima urmă a pașilor are caracter pozitiv. Dacă rămânem liniștiți când suntem umiliți, aceasta nu înseamnă că împotriva răului nu acționează nimic, ci că răspunsul este lăsat în seama lui Dumnezeu. Noi niciodată nu ar trebui să încercăm să ne răzbunăm pe făcătorii de rele. Toată răzbunarea este în mâinile lui Dumnezeu. El a spus: „«A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», zice Domnul, și din nou: «Domnul va judeca pe poporul Său»” (Evrei 10.30). Partea noastră este să mergem pe urmele pașilor Domnului Isus și când suntem umiliți să ne încredințăm Aceluia care judecă drept, amintindu-ne de cuvintele: „nu vă răzbunați singuri, preaiubiților, ci dați loc mâniei, pentru că este scris: «A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», spune Domnul” (Romani 12.19). Ne putem aminti și de cuvântul profetului: „Domnul este bun pentru cei care Îl așteaptă, pentru sufletul care-L caută. Este bine ca omul să aștepte, și aceasta în tăcere, mântuirea Domnului” (Plângerile lui Ieremia 3.25-26).

Deci aici avem patru pași, pe care Domnul a mers în chip desăvârșit, și pe care noi trebuie să-i urmăm. În toate aceste urme ale pașilor nu găsim nici un cuvânt de predică sau de slujire, care ar face impresie în lumea aceasta sau ne-ar crea prestigiu în poporul lui Dumnezeu. Dacă aceasta este așa, atunci am putea spune probabil fără să gândim că aceste solicitări de a nu face nimic rău, de a nu vorbi cu viclenie, de a rămâne liniștit, când ești umilit, și de a ne încredința lui Dumnezeu, în totalitate nu sunt ceva deosebit și sunt puțin dezamăgitoare. Dar dacă realizăm practic aceste lucruri și mergem pe urma pașilor Lui, atunci cu siguranță frații noștri *nu vor fi dezamăgiți de noi*. Dacă nu am putea face nimic altceva, decât numai de a merge pe aceste urme, atunci ceilalți ar vedea în noi ce este cel mai minunat care se poate vedea în lumea aceasta – ei ar vedea un om, care este ca Hristos.

Să ne ferească Dumnezeu, să nu discredităm adevărata slujbă pentru Hristos, dar să nu uităm, că noi putem fi în slujire pe plan mondial și putem predica înaintea a mii de oameni, și că numele nostru poate fi foarte bine cunoscute în cercurile religioase și că slujba noastră își poate găsi locul cuvenit în scrierile religioase, și cu toate acestea din punctul de vedere al lui Dumnezeu au valoare mică, dacă lipsesc acești patru pași. Așa că în ziua care va veni, probabil mii din predicile noastre, cu care probabil ne-am lăudat, și pentru care probabil frații noștri ne-au elogiât, se vor dovedi ca praf și cenușă, în timp ce puținul din Hristos în viața noastră, care probabil l-am uitat complet, va străluci în toată frumusețea și va primi plata mare. Astfel acești pași nu ne conduc în câmpul vizual al publicului, ci în gloria Împărăției din ziua care va veni. Și vom face bine să ne amintim de cuvântul: „Mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dintâi” (Marcu 10.31).

2. „Învățați de la Mine” (Matei 11.29-30)

La transpunerea în viață a solicitării apostolului de a „călca pe urmele Lui” ne va fi de mare ajutor dacă punem la inimă cuvintele Domnului Însuși: „Învățați de la Mine”. Ca să învățăm de la El, trebuie să privim la „Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire de față de Sine” (Evrei 12.3).

În primele capitole ale evangheliei după Matei vedem pe Domnul Isus în mijlocul poporului Israel, cum El face parte tuturor de har și putere, prin aceea că eliberează pe oameni de toate poverile lor, de care suferă. El a vindecat bolnavi, a dat hrană celor flămânzi, a îmbrăcat pe cei goi, a eliberat de sub puterea lui satan, a iertat păcate și a înviat morți. Ca mulțumire oamenii au fost împotriva Lui, fără vreun motiv, în loc de bine I-au dovedit rău și la dragostea Sa I-au răspuns cu ură (Psalm 109.3-5). Și-au „bătut joc de El”, spunând: „El scoate demonii prin căpetenia demonilor”, și că El ar fi „un mâncăcios și un băutor de vin” (Matei 9.24+34; 11,19).

Cum S-a comportat El în fața împotrivirii din partea păcătoșilor, a urii, care disprețuia dragostea Lui, și a răului, care batjocorea bunătatea Lui? Față de toată această vrăjmășie citim, că El mergea la rugăciune (Psalm 109.4). În loc să Se îndrepte împotriva împotrivorilor Săi și să batjocorească pe cei care Îl batjocoreau, El S-a adresat lui Dumnezeu în rugăciune, și S-a încredințat Celui care judecă drept.

Putem astfel vedea în această scenă minunată din Matei 11, care prezintă reacția la faptele Lui mărețe în mijlocul lui Israel, cum Se comportă Domnul, atunci când este disprețuit și lepădat de oameni. Vedem că El Se adresează Tatălui, și Îl auzim spunând: „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta”. El Se supune deplin voii Tatălui și ia totul din mâna Sa. Și apoi, cu El Însuși înaintea noastră ca model desăvârșit, Îl auzim spunând:

„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine”

„Jugul” în Scriptură este întotdeauna o imagine a supunerii față de voia altuia. De la începutul și până la sfârșitul drumului Său minunat prin lumea aceasta Domnul, Omul desăvârșit, era pregătit să facă voia Tatălui. Când a venit în lume, El putea spune: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” Pe drumul prin lumea aceasta El putea spune: „Am venit din cer, nu ca să fac voia Mea, ci să fac voia Celui care M-a trimis”, și mai departe El spune: „Pentru că întotdeauna fac ce Îi este plăcut”. Când era în momentul să plece din lume, cu privirea îndreptată spre cruce putea spune: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă” (Evrei 10.9; Ioan 5.38; 8.29; Luca 22.42).

Greutățile noastre mici, oricât de dureroase și cercetătoare ar fi ele uneori, nu sunt nimic în comparație cu cele de care Domnul a trebuit să aibă parte. Dar oricare ar fi împrejurările, noi suntem solicitați să luăm jugul Domnului, prin aceea că ne supunem liniștiți la ceea ce Tatăl permite.

În afară de aceasta Domnul spune: „învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima”. El era blând și smerit nu numai în comportare, ci El era „blând și smerit *cu inima*”. Comportarea corectă, văzută de oameni, poate fi simplu prezentată vizibil, dar adevărata stare a inimii, pe care numai Domnul o poate vedea, ia naștere numai prin aceea că ne îndreptăm în rugăciune spre Domnul și ne supunem voii Tatălui. În noi înșine nu suntem blânzi și smeriți. În loc să cedăm cu blândețe, ne impunem față de alții; în loc să gândim smeriți despre noi înșine, suntem înclinați spre înălțare de sine. Pentru a corecta aceste înclinații naturale,

Domnul ne preocupă cu El Însuși, spunând: „Învățați de la Mine!” Când privim la El și admirăm aceste însușiri plăcute, pe neobservate suntem transformați în chipul Lui. Din punct de vedere moral vom fi ca Acela pe care Îl admirăm. Vai, faptul că noi ne asemănăm așa de rar cu El, arată clar cât de puțin Îl avem înaintea inimilor noastre – cât de puțin învățăm de la El.

Dacă luăm asupra noastră jugul Său și învățăm de la El, vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Preocuparea cu împrejurările grele, în care probabil suntem, iritarea din cauza umilirilor, care probabil ne sunt aduse, lipsa de fidelitate a prietenilor falși, răutatea persoanelor invidioase, nu vor da odihnă sufletului. Dacă ne supunem la ceea ce Tatăl permite și ne însușim duhul frumos al lui Hristos în toată blândețea și smerenia Lui, prin aceea că învățăm de la El, atunci vom savura odihna duhului, care totdeauna era partea Domnului într-o lume a neliniști.

În afară de aceasta, dacă luăm jugul Său asupra noastră și ne supunem voii Tatălui, vom experimenta că jugul Său este ușor de purtat și sarcina Lui este ușoară. Căci dacă mergem pe urma picioarelor Lui, nu facem nici un păcat, nu vorbim cu viclenie, rămânem liniștiți când suntem jigniți și ne încredințăm lui Dumnezeu, atunci vom avea parte de ajutorul Lui, deoarece suntem împreună cu El în același jug, Cel care S-a supus voii Tatălui. Și cu *ajutorul Lui* și în părtășie cu El vom remarca cât de adevărate sunt cuvintele:

Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Astfel la citirea acestor locuri din Scriptură devenim conștienți, că Petru nu ne solicită să facem pași imposibili, și Domnul nu ne cere să învățăm lecții imposibile.

Petru ne solicită să nu facem nici un păcat, să nu ne folosim de viclenie, să fim liniștiți când suntem umiliți și să ne încredințăm lui Dumnezeu. Domnul ne roagă să învățăm de la El, să fim supuși voii Tatălui, cu blândețea care gândește la alții, și cu smerenia, care nu gândește la sine însuși.